



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D., v právní věci žalobce: **Oddíl národní házené 1. NH BRNO, z.s.**, se sídlem Novoměstská 21a, Brno, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, se sídlem Bubeníčкова 42, Brno-Židenice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2013, č. j. 27462/13/5000-24700-710142,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 11. 2013, č. j. 27462/13/5000-24700-710142, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta, se sídlem Bubeníčкова 42, Brno-Židenice.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 13. 1. 2014 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 11. 2013, č. j. 27462/13/5000-24700-710142 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (proti) a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 12. 4. 2013, č. j. 1349107/13/3000-04701-703079 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „platební výměr na penále“). Tímto platebním výměrem na penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně za období od 14. 11. 2007 do 13. 8. 2012 vyměřil správce daně žalobci **penále** ve výši 6.000.000 Kč, a to **za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně** ve výši 6.000.000 Kč uloženým k odvodu do státního rozpočtu platebním výměrem Finančního úřadu Brno I ze dne 14. 8. 2012, č. j. 344139/12/288981703079, změněným rozhodnutím o odvolání Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9086/13/5000-24700-710142. Podrobněji pak bylo odkázáno na zprávu o daňové kontrole ze dne 13. 8. 2012, č. j. 27388/12/288981703079 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“).

[2] Krajský soud v Brně rozhodl svým rozsudkem ze dne 29. 4. 2015, č. j. 31Af 49/2013-60, tak, že zrušil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9086/13/5000-24700-710142 (dále také „platební výměr na odvod“) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť napadené rozhodnutí vychází z nezákonných podkladů, kterými žalovaný dovodil údajnou rozpočtovou nekázeň žalobce spočívající v tom, že dle správního úřadu mělo dojít k porušení závazných parametrů poskytovatele dotace. Podle žalobce je nutno v rámci posuzování penále se zaměřit i na to, zda mělo být penále vůbec předepsáno. Žalobce je přesvědčen, že nikoliv, popř. nikoliv v dané výši, neboť k porušení rozpočtové kázně na straně žalobce nedošlo v míře umožňující vyměření odvodu za takové porušení ve výši 100 % dotace. Podle názoru žalobce je tedy nutno v dané věci buď rozhodnout o spojení této věci s předchozím řízením o žalobě proti rozhodnutí, kterým byl vydán platební výměr o odvodu za porušení rozpočtové kázně, popř. řízení o této žalobě přerušit do doby, než skončí řízení o této žalobě, nebo si otázku zákonnosti tohoto rozhodnutí (platebního výměru o odvodu) vyřešit jako otázku předběžnou. Dále žalobce obsáhle argumentuje zejména stran nezákonnosti samotného platebního výměru o odvodu, i celým průběhem správního řízení a ve výsledku navrhuje zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí a požaduje uhrazení nákladů řízení.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 13. 3. 2014, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný shrnul předcházející řízení, svá rozhodnutí v nich vydaná a své závěry v nich uvedené a zejména uvedl, že pouze takové skutečnosti, jakými jsou procesní otázky vztahující se k platebnímu výměru na penále a dále problematika spočívající v posouzení zda platební výměr na penále má předepsané náležitosti; zda byly

splněny podmínky pro vyměření penále; zda bylo penále předepsáno ve správné výši a konečně zda bylo penále vyměřeno za odpovídající časový úsek, shledává relevantními pro posouzení důvodnosti žaloby, a proto se domnívá, že by zdejší soud neměl k další argumentaci žalobce, týkající se zákonnosti platebního výměru na odvod, přihlížet. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

III. Posouzení věci krajským soudem

[5] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[6] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí bez nařízení jednání.

[7] Předmětem tohoto řízení je rozhodnutí o předepsání penále za nesplnění povinnosti provést včas odvod za porušení rozpočtové kázně. Jedná se podle pozitivní právní úpravy o příslušenství daně, které sleduje osud daně samotné [§ 2 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“); ve smyslu § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu se rozumí daní i odvod za porušení rozpočtové kázně].

[8] Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem je limitován, což ostatně platí i pro přezkum soudní – viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004 – 62. V tomto rozsudku vymezený rozsah přezkumu platebního výměru, kterým se sděluje penále, se aplikuje i v případě daní (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2007, č. j. 5 Afs 136/2006 – 60). Uvedené podmínky se samozřejmě zkoumají na podkladě příslušného právního předpisu.

[9] V tomto případě se jedná o ustanovení § 44a odst. 8 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném pro projednávanou věc, dle něhož se penále počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny, a činí 1 promile z částky odvodu za každý den, nejvýše však do výše samotného odvodu. Žalovaný ani soud se tak v řízení o opravném prostředku nezabývají námitkami směřujícími proti samotnému uložení odvodu. Lze však uplatnit námitky, že penále nemělo být předepsáno vůbec, či v jiné výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007 – 68). To činí opakovaně žalobce; ten je přesvědčen, že rozpočtovou kázeň neporušil a proto mu ani nemohla být uložena povinnost zpětného odvodu finančních prostředků, a už vůbec ne povinnost platby penále za pozdní odvod peněžních prostředků.

[10] Krajský soud v Brně rozhodl svým rozsudkem ze dne 29. 4. 2015, č. j. 31Af 49/2013-60, tak, že zrušil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9086/13/5000-24700-710142, kterým byl žalobci ve spojení s rozhodnutím Finančního úřadu

Brno I ze dne 14. 8. 2012, č. j. 344139/12/288981703079, vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 6.000.000 Kč (uložený na základě ustanovení § 44a odst. 3 písm. a), § 44a odst. 4 písm. c) a § 44a odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech a podle ustanovení § 139 a § 147 daňového řádu), jelikož žalovaný zaujal nesprávný právní názor na nutnost odůvodnění konkrétní výše odvodu za porušení rozpočtové kázně a v žalobou napadeném rozhodnutí absentovaly přezkoumatelné úvahy k odůvodnění výše odvodu. S ohledem na tento fakt, zdejší soud zjistil, že v dané věci došlo k vydání rozhodnutí, které je nezákonné. Zdejší soud pro stručnost a přehlednost zcela odkazuje na své závěry ve výše uvedeném rozsudku, které se týkají předmětné věci.

[11] V době, kdy zdejší soud rozhoduje ve věci penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, již tedy neexistuje základ pro výpočet penále; rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti platebnímu výměru o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně bylo totiž zrušeno. Penále, jakožto příslušenství daně, sleduje osud daně samotné (odvodu za porušení rozpočtové kázně). Neexistuje-li tedy samotná daňová povinnost, nemůže existovat ani penále, které je s ní spojeno a sleduje její osud.

[12] V rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007 – 68, se Nejvyšší správní soud vyslovil k otázce, zda může soud s ohledem na § 75 odst. 1 s.ř.s. vzít v úvahu skutečnosti, ke kterým došlo až po vydání rozhodnutí žalovaného: „*Může-li totiž soud v řízení dokazovat (§ 77 s. ř. s.), pak ve svém rozhodnutí vychází z původních i nových zjištění. Důkazem v řízení o přezkumu penalizačních rozhodnutí jistě je platební výměr, od něhož je penále odvozeno. Dokazovat přitom není třeba skutečnosti, které jsou soudu známy z jeho činnosti (§ 121 o. s. ř., § 64 s. ř. s.). Pokud soud v řízení, jehož předmětem byla zákonost rozhodnutí na penále, zjistil (a v daném případě o tom není pochyb), že rozhodnutí žalovaného o odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň byla pravomocně zrušena, mohl z toho vycházet.*“

[13] Soud tedy shrnuje, že zrušil-li zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 4. 2015, č. j. 31Af 49/2013-60, rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti platebnímu výměru o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně, nemůže tedy obstát ani penále, které je matematicky odvozeno právě z částky (stanoveného) povinného odvodu a počtu dnů jeho opožděného vrácení. Protože penále jako příslušenství daně sleduje osud daně samotné, musel krajský soud zrušit napadené rozhodnutí ve věci penále. Ten totiž samostatně, nezávisle na rozhodnutí o dani samotné, neobstojí. K rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 31Af 49/2013-60, soud přihlédl, aniž by bylo nutno provádět dokazování, neboť se jedná o skutečnost známou soudu z jeho úřední činnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007 – 68), která je současně známa též oběma účastníkům řízení.

[14] Tento postup a závěr zdejšího soudu je zcela souladný i s nejnovější rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 As 221/2014-35), ve které: „*I. Důkazem v řízení o přezkumu penalizačních rozhodnutí je platební výměr, od něhož je penále odvozeno. Dokazovat přitom není třeba skutečnosti, které jsou soudu známy z jeho činnosti (§ 121 o. s. ř., § 64 s. ř. s.). Pokud soud v řízení, jehož předmětem byla zákonost rozhodnutí o penále, zjistil, že rozhodnutí žalovaného o odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň byla pravomocně zrušena, mohl z toho vycházet. II. Zrušil-li Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti žalobkyně rozhodnutí o stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně, nemůže obstát ani penále, které*

je matematicky odvozeno právě z částky (stanoveného) povinného odvodu a počtu dnů jeho opožděného vrácení (k § 44a zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech).“ Přesně ve smyslu výše uvedeného závěru rozhodl zdejší soud také v nyní řešené věci.

[15] Stran návrhu žalobce na zrušení také prvostupňového rozhodnutí, zdejší soud konstatuje, že k tomuto postupu neshledal důvod, a to s odkazem na ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s. a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008-76: „*Přezkoumává-li soud rozhodnutí odvolacího správního orgánu v daňovém řízení a shledá-li důvody k jeho zrušení, může zrušit zároveň i platební výměr vydaný správcem daně prvního stupně tehdy, pokud neměl být vůbec vydán nebo pokud předchozí daňové řízení trpělo takovými vadami, že v něm nelze dále pokračovat.*“ – tento případ však v řešené kauze nenastal.

IV. Shrnutí a náklady řízení

[16] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, nebylo vydáno v souladu se zákonem a soudu tedy nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit, a to na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. bez nařízení jednání, proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, resp. vyžaduje jejich zásadní doplnění.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl úspěšný žalobce zastoupen advokátem, tak mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), a to za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení a žaloba) a 2x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 6.800 Kč bez DPH, tj. 8.228 Kč s DPH, a dále pak zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Vše tedy celkem vyčísleno na částku 11.228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. prosince 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu